

O Božím pokoji, když řádí zlo

O Božím pokoji, když řádí zlo j+s 4. 1. 2026

Malachiáš 3,13-18 „Příliš smělá jsou vaše slova proti mně, praví Hospodin. Ptáte se: ‚Co mluvíme proti tobě?‘ Říkáte: ‚Sloužit Bohu není k ničemu. Co z toho, že jsme před ním drželi stráž a že jsme chodili před Hospodinem zástupů zachmuřeně? Proto za šťastné pokládáme opovážlivce. Mají úspěch, ač se dopouštějí svévolností, pokoušejí Boha, a přece uniknou.‘“ Tehdy ti, kteří se bojí Hospodina, o tom rozmlouvali; Hospodin to pozoroval a slyšel. A byla před ním sepsána pamětní kniha se jmény těch, kteří se bojí Hospodina a mají na mysli jeho jméno. 17 „Ti budou, praví Hospodin zástupů, v den, který připravuji, mým zvláštním vlastnictvím, budu k nim shovívavý, jako bývá shovívavý otec k synu, jenž mu slouží.“ 18 Potom uvidíte rozdíl mezi spravedlivým a svévolníkem, mezi tím, kdo Bohu slouží, a tím, kdo mu sloužit nechce.

J 14,27 Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí!

I. Jak na zlo

Vypravěči, jejichž knížky máme v Bibli, si dávají záležet, aby bylo srozumitelné, že se nás lidí (a celého světa) týká Boží vůle a ta je jen jedna a je vůči nám velmi přejná. Byla tu mnohem dřív, než jsme se narodili, protože Boží láska tu byla dřív než my a je tu pořád. A je tu i pro nás.

Když se řekne Boží vůle, někteří lidé si asi představí povinnost nebo tlak, co musíme nebo co nesmíme udělat (a běda, když to nesplníme). Někdo si představí spíš nějaký předem připravený úděl. Představám a fantaziím se meze nekladou, ale podle evangelia je to přece jen jinak: Boží vůle je, aby svět nebyl odsouzen, ale zachráněn. Co všechno prožijete, těžko říct předem.

A jaké povinnosti se ukážou pro život důležité a které naopak zbytečné, to se taky teprve uvidí. Boží vůle je, že nás tím vším provází jeho láska, jež míří k záchraně.

„Ta dívka, co bys ji chtěl za ženu, čeká syna. Dej mu jméno Ježíš, protože svůj lid vysvobodí z hříchů,“ zaznělo ve vánočním vyprávění. Nevím, zda si Josef, jemuž ta slova byla určena, to vysvobození nějak představoval. Vy si dovedete představit, jak se dá lid zbavit zla? Třeba zdejší český? Nápady, které slyšíme, často vzpomínají na časy, které už jsou pryč. Nebo si pohrávají s přáním, kdo všechno tu nesmí být. Ale to je, asi jako by se tesař Josef chtěl vrátit do časů krále Davida nebo zemi zbavit přinejmenším Římanů. Jenže ani jedno z toho nepůjde.

Zbavíme-li se nějakých lidí, nezbavíme se tím zla, protože zlo přece nejsou ti lidé: zlo je síla, která vstupuje do lidských myslí a činů a je nakažlivá. Může se stát, že chcete-li po svém napravit svět, možná nechtě otevřete zlu ještě větší pole působnosti, než mělo předtím.

II. Betlém

Kde se vzali, tu se vzali jacísi exoti z východu. Přišli kvůli rébusu, jak se dá zlu ubránit. Řešení čekali od novorozence, což je sice nezvyklé, ale je to moudřejší než uctívat někoho dospělého, kdo se za moudrého prohlašuje, ale není. Jeden takový tam tehdy zrovna vládl, to se stává.

„I já se mu chci poklonit,“ pravil Herodes, když vyslechl, že se narodil nový král. „Zjistěte, kde je, a napište mi přesnou adresu, abych ho také mohl pozdravit.“ Pošlu mu na uvítanou roj dronů nebo raketu s plochou dráhou letu, ale to už neřekl nahlas, to si pomyslel v duchu.

Neznali tu adresu, tak král předvolal na pomoc znalce Bible. Našli, kde by to možná mohlo být, a sdělili to králi. Jenže: když něco řeknete, není jisté, že ten druhý slyšel opravdu to, co jste měli na mysli. A zlé je, když jen hledá záminku. Panovník jim neprozradil, že se zajímá, kam poslat tu raketu s plochou dráhou

letu. To oni by opravdu nechtěli, ale pozdě bycha honit. Když něco řeknete, budou si vaše slova už dál žít po svém. A jestli začnou lítat ty rakety a kosit nevinné, co s tím naděláte?

Exoti z východu našli novorozeného Ježíše a domů šli raději oklikou. K Herodovi se nevrátili, něco jim říkalo, že tomu pánovi by neměli věřit. Přesněji řečeno jim to řekl anděl, což v naší mluvě znamená, že se rozhodli správně. Král, když neznal tu adresu a jméno, nařídil vyvraždit podezřelé podle ročníku narození. „Všechny je zlikvidujte. Jsou to sice nemluvnata, ale co vy víte, co by z nich vyrostlo?“

III. Kde žijeme

Říká se o politice, že je špinavá, ale jak se to stalo? Politika je prostor pro společný život a čím ho naplníme, to tam bude. V tom je právě ten problém. Dokud bude nejvyšší hodnotou bohatství a prosperita, do té doby bude krádež a podvod nejrychlejší cestou, jak se k nim dostat. Když se v soudech někomu nadržuje, spravedlnost kulhá. Když se bez námitek věří lhářům, s pravdou moc nepochodíte. A když se umlčují ti, kdo pomáhají slabším, a kašle se na práva člověka, uvolní se tím prostor pro právo silnějšího. Politika je společný prostor pro život a všichni do něj něčím přispíváme. Nejlepší vzájemnou láskou a poctivou pravdivostí, jenže i sobectvím a všelijakými slabostmi. Ba i zlem. Tomu se v kostele říká hřích a nezbavíme se ho tím, že někoho vyženeme nebo budeme snít o časech, které už jsou pryč.

Do takového světa se narodil spasitel, který přišel kvůli vysvobození z hříchu. Neslibil, že odteď bude všechno lepší. To může slíbit kdekdo, i když to neumí nebo ani nechce splnit. Kristus však neřekl, že bude líp (protože v něčem možná bude spíš hůř), ale řekl, že do našich vztahů a srdcí přinesl pokoj a že nás nepřišel odsoudit, ale zachránit.

IV. Drak

Když si v pohádce přiletí pro princeznu drak, celé město se potáhne černým sukem, dokud se nenajde hrdina, který draka porazí. Však to tak bylo i tady, Herodes se zasmušil a celé město s ním, když se dozvěděli o narozeném králi. Jenže drak není obluda, jež za městem polyká princezny. Drak je zlo, které vám zkouší přeprogramovat srdce a mysl, až se tím černým sukem potáhnete dobrovolně a připadne vám normální, že se Herodes zkouší provraždit ke stabilitě a ke klidu na práci a že všude zdomácněla nedůvěra. Sousedí si nevěří, i v rodinách důvěra skřípe, a od politiků neuslyšíte použitelný program na celou generaci, ale nanejvýš výkřiky, kdo všechno nám škodí. Není to nic originálního, vždyť Herodes považoval za smrtelné ohrožení i novorozenata.

Anebo si to černé sukno pojdme sundat a zkusme to s tím pokojem. Ježíš neřekl, že pak bude všechno lepší. Možná nebude. Záleží, kam až si ten Boží pokoj v sobě a mezi sebou pustíme, aby se nás ujal.

Lidi vždycky věděli a i v dnešní době si znovu a znovu ověřují, že k životu nutně potřebujeme snesitelné a nejraději vřelé vztahy s jinými živými lidmi. Což nám nevyhnutelně přinese i řadu nesnází a zklamání a vždycky se najde něco, co vám bude našeptávat raději nedůvěru a to černé sukno. Ale obrnit se strachem a záští znamená stát se ještě osamělejším, i kdyby to bylo v partě podobně zahořklých a chronicky našťvaných lidí, se kterými není radost mluvit.

Boží láska tu, přátelé, byla dřív než my. My jsme se do ní narodili a máme životní úkol, abychom ji pustili mezi sebe a dopřáli jí prostor a prožívali díky ní ten nabídnutý pokoj od Krista.

požehnání

Bůh vás má rád a nic mu v tom nezabrání. Ani vaše průšvihy. Denně se setkáváme s nějakým zlem, kterému se máme bránit, ale nebojujeme přitom proti lidem, nýbrž proti moci a silám, které si nás všechny zkouší podmanit a sevřít. Slíbí vám

všechno, co byste rádi, a člověk jim někdy podlehne a přivodí si zklamání a druhým lidem další trápení.

Ale Bůh vás má rád a ani vaše průšvihy mu v tom nezabrání.

Do zápasu proti zlu vám Duch svatý nabízí odvahu,

do sporů s lidmi pravdivost a lásku

a ve všem, čím procházíte, vás inspiruje k životu,

který stojí za to žít a který umí dát jen Bůh.

Amen.